

Un dit als llavis

Damunt l'enrajolat tot ple de cruïes i humit encara l'ombra que feien els oms més joves dels Camps Elisis bevia l'olor d'un perfum comprat a uns magatzems on el preu tenia el nom d'un adagi del segle quinze.

Fresques entre quatre aucells que espigolaven blat mill, les lletres negres del mariol.lo blanc deien
New York Herald Tribune

talment qui ven tragèdies a preu de fulletó, sentint la calor d'un amic que conversa i no frissa.

Era l'horabaixa d'un dia qualsevol de primavera, al mig minut exacte de distància que hi ha entre un teulader que vola i una fulla que es vesteix d'alegria. Jean Seberg -Perdó, Patricia Franchini- ho sabia, empesa per l'afany de creure en el sentit que el dubte dóna: verd el semàfor, blau el llençol del cel, fresc el somriure dels ulls oberts sobre els colors d'una mirada tímida. I deia, innocentment, <<demà plourà>> sense mirar el rellotge.

La festa d'anar sense mudar havia caigut en divendres. Feia una mica de basca amb regalims de mel d'una pastisseria... Carrers i carrerons, placetes i jardins, cinemes... El pasquí on Humphrey Bogart fumava *Chesterfield* sense parlar ni motar, perquè tampoc somreia, deia *Plus dure sera la chute* enmig de moltes lletres. Deis <<A l'endemà de morir tot esdevé fals>>, i la foscor era grisa com una fulla d'olivera.

Aspre entre un aire eixut el vent no es veia, blau el xaloc, morat gregal, el garbí vermell com una rosa collida a un parterre del *Jardin du Carrousel* a les dues del migdia. Tot, tot, tot semblava anar a mitges, caliu i gel de lluna. París vestia una claror rarencia manllevada a Mallorca, pàl·lida entre uns llavis sempre humits i excitants, intensa i enigmàtica com l'hivern que se'n va sense dir-ne ni mitja...

L'arbre era ell. Un *Galois*? Un *Gitane*? Mal tabac. Com qui preveu una posta de sol a plena migdiada, i fa bon dia, Jean-Paul Belmondo -Perdó, Michel Poiccard, de malnom Lazlo Kovács, perdó, perdó, perdó- badava darrere les persianes que donaven a un carreró des d'on Jean-Luc Godard, que feia d'actor, els espiava imitant els coloms quan muden de ploma... Hora de triar ja era amb un silenci d'amics que llegien el vernís dels ulls com qui fulleja un diari. La claror tastava l'engrut dels cotxes americans mal aparcats entre un cafè petitó i una botiga modernista on venien el conyac car perquè no en comprassin els pobres.

El mal es veia venir. De fet, hi era, sec com un llamp forcat, estès talment un mocador, net i de fil, brodat a mà, damunt la presència d'una llàgrima imprevista. Michel. Patricia. La lluentor del focus. Un inútil combat. Verdes fulles d'acàcia, color groguenc de tulipes, llevamans...

Però amb el ressò esquerdat d'un film que madurava entre el silenci que call feia, que feia una mica de fum, -talment fa beguera un vi de l'any 59- dos mots bastaren per donar raó al temps, que sempre frissa massa, i allò que havia estat un compromís, tan incert com indecís, es convertí en cuada falaguera, en desencís, ira de pocs, alè que dura com la sutja del temps, amb un foc d'ulls al cor i la boca un poc rànica.

Ja estès damunt la grisor del carrer ombrívol, Michel es fregà amb un dit els llavis, closos els ulls. Amb la mort just a un pèl de parlar amb la mirada callada es fregà, lentament, molt suaument, els llavis; fred al cor i amb la incertesa d'ignorar l'aventura on finia.

Patricia, des de lluny, planxada de fresc, fresquíssima talment el vestit emmidonat que duia, embadalida i tímida, acotant el cap amb un gest mig de rancor mig de mentida, es fregà, també, amb una unglia d'un dit, els llavis, preguntant, com qui no n'és, als que allí hi havia: *Qu'est-ce que c'est une dégueulasse?* I el film digué FI com si mai no hagués començat.

Damià Huguet
(Les flors de la claror)

